

CÁI NGHÈO CỦA NGÔI LỜI NHẬP THỂ

Nguyễn Doãn Khôi msc

Không là một điều vô tình mà Giáo Hội Công Giáo bắt đầu một năm phụng vụ bằng Mùa Vọng và Mùa Giáng Sinh. Mùa Vọng là thời gian Giáo Hội chuẩn bị cho tín hữu cùng hòa mình vào mầu nhiệm Nhập Thể của Ngôi Lời Thiên Chúa. Và mầu nhiệm này, đối với người Ki-tô hữu chúng ta, là dấu chỉ khởi đầu cho công trình cứu chuộc của Thiên Chúa qua Lời của Người trong sự hoạt động của Thánh Thần. Dấu chỉ khởi đầu này cũng là sự khởi đầu của cuộc đời một con người mang tên Giê-su Na-za-rét.

Một điều đáng phải quan tâm trong mầu nhiệm Nhập Thể hiện thân trong con người Giê-su ấy là cái nghèo mà Ngài đã mặc lấy. Tin Mừng Mát-thêu và Lu-ca miêu tả tin vui chào đời của Đấng Cứu Thế Giê-su đều cho người đọc thấy không phải quyền uy của Ngài, mà là sự mỏng dòn, yếu ớt của một trẻ thơ sinh ra trên đường đi vùi vã, trong cảnh bị bách hại và phải tỵ nạn ở nơi đất khách quê người.

Bạn có thể nói với tôi rằng thế nhưng Đức Giê-su có biết bao nhiêu người đến ‘thờ lạy’ tại Bê-lê-m, cũng quyền uy lắm chứ?

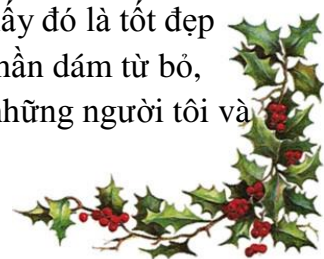
Đọc lại Kinh Thánh, nếu bạn và tôi chú ý một chút thì sẽ thấy rằng tác giả miêu tả những người đến thờ lạy Đức Giê-su là những mục đồng, những người chăn chiên, và những nhà chiêm tinh (mà chúng ta thường quen gọi là Ba Vua). Đây là những kẻ bần cùng trong xã hội, những người ‘ngoại giáo’. Ngạc nhiên thay, chỉ có những người ở dưới đáy xã hội và những kẻ ngoại kiều mới nhận ra Đấng Cứu Thế. Còn những người quyền thế trong xã hội, dân ‘đạo gốc’, như Vua Hê-rô-đê lại tìm trẻ Giê-su, không phải để thờ lạy, mà để giết chết.

Cái nghèo của Đức Giê-su không chỉ là cái nghèo vật chất, cái khó khăn trong cuộc sống con người hằng ngày, nhưng nó còn là cái nghèo cho đi, cái vết cạn chính quyền uy của bản tính Thiên Chúa để đến với con người, đặc biệt là những người cùng khổ trong xã hội, và trở nên một với họ. Như Thánh Phao-lô viết trong thư gửi tín hữu Phi-líp (chương 2, câu 6-8):

*Đức Giê-su Kitô vốn dĩ là Thiên Chúa
Mà không nghĩ phải nhất quyết duy trì
địa vị ngang hàng với Thiên Chúa
nhưng đã hoàn toàn trút bỏ vinh quang, mặc lấy thân nô lệ
trở nên giống phàm nhân, sống như người trần thế.*

Ngôi Lời Nhập Thể trong Mùa Giáng Sinh là một mầu nhiệm mời gọi mỗi người chúng ta suy tư về cái nghèo cho đi, cái nghèo vết cạn chính mình của Thiên Chúa, để rồi sống theo cái nghèo đó trong đời sống hằng ngày của mình.

Cái nghèo Ki-tô Giáo không khuyên người ta không nên làm giàu, không nên có của cải, quyền lực, hay địa vị xã hội. Tất cả những cái đó là tạo vật của Thiên Chúa và Thiên Chúa thấy đó là tốt đẹp (xem Sách Sáng Thế Ký, chương 1). Cái nghèo trong tinh thần Ki-tô hữu là tinh thần dám từ bỏ, dám vết cạn tất cả những gì mình có, tất cả những gì của mình cho tình yêu, cho những người tôi và

bạn yêu mến. Thế nên, Đức Giê-su đã nói: *Không có tình yêu nào quý hơn tình trao hiến mạng sống mình cho bạn hữu* (Tin Mừng Gio-an, chương 15, câu 13).

Có lẽ con người trong xã hội vật chất và tiêu thụ hôm nay khó mà chấp nhận cái lý tưởng tình yêu cao siêu đó của Thiên Chúa. Con người ta khi chưa có thì phải cố gắng sao cho có. Còn khi có rồi thì không thể từ bỏ, không thể buông tay để cho đi được. Cái nghèo cho đi của Ki-tô Giáo thật khó lắm.

Cuộc sống con người là một hành trình mà Thánh Thần luôn mời gọi mỗi người phải cho đi, và cho đi liên li trong cuộc đời mình. Bằng chứng là trong cuộc sống này của con người, không có cái gì là vĩnh cửu, là tồn tại mãi. Mọi thứ thay đổi và qua đi nhanh hơn người ta tưởng.

Đến đây tôi nhớ một Giáo Sư tại học viện của tôi có kể câu chuyện khi ngài về nước để bốc mộ của bố ngài, ngài tưởng rằng mặc dù sau nhiều năm nhưng có lẽ trong lòng mộ ấy chắc chắn sẽ còn một chút xương gì đó của bố ông. Nhưng khi mộ được bốc lên thì không một vết tích gì của xác ông cụ có thể tìm lại được trong đồng tro bụi. Không một vết tích nào cho thấy ông cụ đã từng tồn tại. Mọi thứ mong manh hơn người ta mong muốn.

Sự cho đi và từ bỏ trong cái nghèo của Đức Ki-tô không phải chỉ là cái gì đó tôi và bạn có thể làm trong ngày một ngày hai. Mỗi ngày là một bước đi trên con đường của sự cho đi, tha thứ và từ bỏ chính mình. Chính Giê-su năm xưa cũng phải học lấy sự từ bỏ trong cuộc đời rao giảng Tin Mừng của Ngài, cho đến khi Ngài cho đi chính mạng sống mình trên thập giá vì tình yêu.

Cuộc đời tôi và bạn hôm nay cũng là một hành trình mở rộng cõi lòng, giang rộng dần cánh tay với cuộc đời và mọi người, cho đến khi chẳng còn gì là trên thân mình và cánh tay ôm lấy cả cuộc đời như Giê-su trên đồi Sọ.

Cái nghèo của Ngôi Lời Nhập Thể không khiến cho chúng ta quên đi việc đi tìm những nhu cầu vật chất cho cuộc sống hằng ngày, nhưng là một mầu nhiệm nhắc nhở chúng ta rằng: trong cái có phải biết cho đi và từ bỏ cho đến khi ‘vét cạn’ chính mình bằng tình yêu thực sự. Đó là công cuộc cứu độ mà Ngôi Lời Thiên Chúa trao ban cho chúng ta hôm nay.

